

Andrzej Hiolski, Zaczarowana królowna

Zaczarowana królowna
W mirtowym lasku drzemie;
U nóg jej lutnia śpiewna
Zsunęła się na ziemię.
Niedokończona piosneczka
Uśmiechem lśni na twarzy;
Drżą jeszcze jej usteczka,
O czymś rozkosznie marzy.
Marzy o jednym z rycerzy,
Że idąc przez odmęty,
Do stóp jej tu przybieży
I przerwie sen zaklęty.
Lecz rycerz, co walczył dla niej,
Ten męstwo swe przeceniał.
Zabłąkał się w otchłani...
I zwątpił... i skamieniał